

УДК 821.161.2-3

ББК 84.4УКР

А33

А33 АЕРОПОРТ і...: оповідання, серія «Дорожні історії». — К. : Вид. група КМ-БУКС, 2016. — 240 с.

ISBN 978-617-7409-07-5

«АЕРОПОРТ і...» — це перша збірка із серії оповідань сімнадцяти українських авторів під назвою «Дорожні історії», об'єднаних темою аеропортів, польотів, подорожей літаком.

Для одних польоти — це вже буденність, для інших — неординарна подія, що запам'яталася на все життя. Кожен може пригадати щось зі своїх вражень від літання на повітряному судні, але не кожен зуміє описати це майстерно, захоплено, мудро, лірично, щемно або з гумором. Наші автори — письменники, перекладачі, журналісти, художники, лікарі і навіть авіатори — щедро діляться з читачами своїми думками й уявленнями на цю тему.

Слоган збірки — «Книга для тих, хто (не) боїться літати».

Рекомендовано для широкої читацької аудиторії та для читання в дорозі, особливо під час польоту.

Інформаційний партнер літературного проекту «Дорожні історії» — Міжнародний аеропорт «Київ».

Фото на обкладинці надано Прес-службою Міжнародного аеропорту «Київ».

© В. Несенюк, фото на обкладинці, 2016

© Бурневич Н., Васильченко В., Вдовиченко Г., Гургенідзе А., Виноградов О., Дідух-Романенко С., Заболотний О., Іваничук Н., Іванцова Г., Іванцова М., Казанжи З., Квітка В., Кириченко О., Кошелєв К., Лазуткін Д., Поляков О., Смаль Ю., Шевчук В., текст, 2016

© ТОВ «Видавнича група КМ-БУКС», 2016

«АЕРОПОРТ і...» — перша збірка серії «Дорожні історії» це оповідання різних українських авторів, об'єднані темою аеропортів, польотів, подорожей літаками та всім, із цим пов'язаним.

Уже непросто знайти в сучасному світі людину, яка б хоч раз не переміщалася з пункту А в пункт Б літаком. Для одних це буденність, для інших — неординарна подія, яка запам'яталася на все життя. Кожен може пригадати щось зі своїх польотних вражень, але не кожен може описати це майстерно, захопливо, мудро, лірично, щемно, або з гумором. Наші автори — різного віку, статі і життєвого досвіду — щедро діляться з читачами своїми творами на цю тему.

Рекомендовано для читання широкій читацькій аудиторії, дуже рекомендовано для читання в дорозі, особливо в польоті.

Зміст

Вступне слово.	6
Ніна Бурневич	
Летак	11
Галина Ів	
Гроза, що все змінила	23
Пилочковий маніяк	37
Олег Поляков	
Два Галининих сюрпризи.	49
Вікторія і Віктор	58
Галина Вдовиченко	
Пахне інакше	66
Зоя Казанжи	
Австралія.	74
Олександр Заболотний	
Киянин	81
Олег Виноградов	
Чих.	98
Міла Іванцова	
Жалюзі.	111
Намальовані люди (уривок з роману)	125
Колапс.	131

Юлія Смаль	
Прощання.	140
Мережива. Мережа	145
Володимир Екзюперюк	
Романтика.	155
Національна традиція.	161
Костянтин Кошелєв	
В ніч на Новий рік.	164
Наталя Іваничук	
Весна в Тбілісі	170
Віталій Квітка	
Небесні мешканці	176
Олександр Кириченко	
Любов, вона — між зорями	183
Світлана Дідух-Романенко	
«Бабушка».	199
Дмитро Лазуткін	
Найкращий у світі Мохіто	214
В'ячеслав Васильченко	
Антиаерофобія.	221
Злітати до Праги	231

Вступне слово

(Автанділ Гургенідзе, художник)

Аеропорт. І слово, і місце, ним позначене, здаються зрозумілими, і ми, люди, начебто, всі знаємо, про що йдеться. Я з дитинства ставився з інтересом до різних вокзалів. Крім радості кудись їхати, такі місця давали мені ще й різну інформацію. А у віці, коли думки зробились чіткими й аналіз подій — яскравішим, для мене все встало на свої місця. Я усвідомив емоції, які викликають вокзали.

Мабуть, у дитинстві багато хто мріє літати. Одним це дано з ранніх літ, а хтось і в солідному віці все ще міцно стоїть на землі.

У дев'яностих я не мав реальної можливості кудись полетіти через трагічні події в Грузії і навколо неї. «Полетіти» і в буквальному сенсі, і в переносному. Ситуація була важкою і приземленою далі нікуди. Ось тоді я спостерігав, як на залізничних вокзалах і автобусних станціях люди, мов мурахи, рухалися до різних цілей, і було на цих вокзалах далеко не позитивно.

Скупчення змучених людей — не найкраще видовище. Багато хто на це зовсім не звертає увагу, навіть перебуваючи в епіцентрі подій, але

я з дитинства спостерігав за людьми, за натовпом і його настроями. Їх спільна аура особливо відчувається в цих пропускних пунктах.

У моїй творчості багато символізму. Він переходить із щоденності. Символи оточують нас. Але ми не завжди звертаємо на них увагу. А феномен вокзалів несе для мене особливий заряд енергії людей, які їдуть кудись, що прагнуть до своєї мети.

Аеровокзал... Перше зіткнення з ним було ще в дев'яностих. І це — немов утеча від холодної грузинської зими... Літак був настільки переповнений, що люди стояли в ньому, як в автобусі. Важка аура і нерадісні обличчя робили ще болючішою розлуку з батьківщиною, навіть на кілька місяців...

Вже у XXI столітті відбулася моя перша подорож на захід, на навчання. Ось тоді я зрозумів і відчув контраст у настроях людей. І аеропорт став для мене схожим на бібліотеку. Люди як книги, аеропорт — жива бібліотека з інформацією, що постійно в ній миготить. Спостерігаючи і відчуваючи такі потоки, я побачив це місце зовсім по-іншому.

Аеровокзал відрізняється від інших вокзалів тим, що там люди готуються до польоту... Зліт, політ, повітря... Ми вже звикли — майже буденна справа... Але уявіть, якби два-три століття тому завести з кимось розмову про це, сказати,

що люди сядуть у якусь трубу і полетять високо-високо на великі відстані... Це ж тема для цілої книги!

Під час скромних історій моїх польотів я спостерігав за аеропортами, їхніми спільними рисами та відзнаками. У мене з'явилися улюблені і не дуже, виникли прихильності. Одним із уподобаних став відносно невеликий аеропорт у Києві, не величезний Бориспіль, а аеровокзал усередині міста.

Я — художник. Моя батьківщина — Грузія. Але тут, у Києві, вже кілька років брав участь у різних творчих проектах. Нерідко їхня тематика пов'язана з авіацією. Одним із них був пленер прямо на території цього міського аеропорту. Досить багато художників одночасно писали свої картини, надихаючись незвичайним пейзажем і небуденними відчуттями. Напевно, це було в моєму житті не випадково. Будь-що, починаючи з невеликого парку на вулиці, до великих корпорацій і навіть цілих країн — це не тільки місця, а й люди, які працюють там, відпочивають, заповнюють і наповнюють атмосферу. Так само й той аеропорт виявився для мене схожим на дім, де хочеться тусити, зустрічатися, творити. Приїжджаючи до Києва в різних справах, я часто туди заходив, фотографував, а на тому пленері раптом побачив біля паркану старенький літак Ан-24.

Це довга історія про те, як мені захотілося розмалювати його, як довгих два роки ми з одноподумцями йшли до здійснення цього бажання, зустрічаючи на шляху добрих і позитивних людей, а також не дуже добрих і позитивних, але які все ж таки схвалили і підтримали нашу ідею. Було багато, пов'язаних з аеропортом, а тепер вони також поєднані з цим проектом.

Звичайно, не кожен день сторонні особи з такими ідеями опиняються всередині аеропорту. Це цікавий організм, який живе у своєму ритмі, своїми стереотипами, за своїми правилами і розкладами. І раптом тут — я, фарби, літак... Багато різних співробітників по-різному сприймали все це. Дивилися, спочатку не розуміючи, потім із цікавістю входили в контакт, а зрештою, якимось відбивалися в композиції і настрої мого розпису. Були люди, які особливо допомагали, хоча б добрим словом, багато, хто дарував свою підтримку й позитив.

Коли розписуєш пензликом літак, входиш у якусь монотонність, і це схоже на своєрідну медитацію в процесі... А навколо злітають і сідають літаки, постійний шум різних аероб'єктів та обслуговувальної техніки, холодний вітер осіннього Києва і відчуття близькості багатьох-багатьох людей, що прилітають і відлітають навколо... Все це робило процес чарівним.

Аеропорт у ці дні був для мене, немов оркестрова яма в театрі, і люди, які оточували мене

ближче чи десь далі, немов створювали музику неймовірної краси.

Я як художник дуже радий, що аеропорт зробив цей проект перфомансом, в якому брало участь так багато зовсім різних людей. Розпис відбувся. І ви можете помилуватися нашим літаком перед терміналом А.

Дороги, що йдуть у різних напрямках, і люди на цих дорогах постійно перетинаються. Одним із пунктів таких перетинів і є аеропорт. Будинок перерозподілу та перенаправлення. І дай, Боже, всім їм гарної дороги, спокійних польотів, приємних подорожей і досягнення своїх цілей!

На прощання захотілося написати: «Капітан літака дякує вам за те, що летіли з нами!». Але напишу всього лише:

«Художник Автанділ Гургенідзе — з повагою до читачів цієї книги про літаки, польоти і, звісно ж, — про аеропорти».

Ніна Бурневич

Летак

(Авторка цього оповідання, учасниця одного авіаційного арт-проекту, писала свій твір, спираючись на власні враження та емоції, тож зовсім не стверджує, що він є суто документальним. Просто вона так бачить світ.)

Маленький хлопчик, років семи, в черкесці та коротеньких штанцях, з яких уже виріс за минулі місяці, бо діти ростуть швидко, щось креслив на вологій після дощу землі. Одна лінія, друга, півколо. Вийшов літачок. Дитячий малюнок, створений патичком за одну хвилину. Присів біля нього, розглядаючи уважно своє творіння, примружив одне око, потім — інше. Сонце, що вже вибивалося з-за хмар, сліпило очі і віддзеркалювалось у калюжах. Хлопчик задумався, як і кожна дитина, яка росте зі своїми фантазіями та мріями.

«Ось би полетіти кудись на такому залізному птахові, — подумав малюк. Я б узяв дідуся, бабусю, батьків та маленьку сестричку з собою. Ми б сіли в літак, я, звичайно, був би другим пілотом, бо ж так хочу керувати такою летючою машиною! Мене, звичайно, взяли б у помічники. «Сідай ось тут, поруч», — сказав би головний